

77. *ΠΟΤ. ΨΥΧΗΣ Η ΣΩΜΑΤΟΣ ΕΠΙΘ. Κ. ΛΥΠΗ

καὶ <γάρ> ὀρχεῖται ὁ ἄνθρωπος, ἀλλὰ ταῖς χερσί, καὶ
 λακτίζει ὁ ἄνθρωπος, ἀλλὰ τοῖς σκέλεσι, καὶ βλέπει κατὰ
 τὴν ὄψιν, καὶ ἀκούει κατὰ τὰ ὦτα· καὶ ὅλως τὸ μὲν ἔργον
 ἐστὶ κοινὸν τοῦ ἐκ τούτων πάντων συνεστῶτος, τὴν δ'
 5 αἰτίαν τῆς συμπράξεως ἔχει τὸ μέρος ᾧ προσχρώμενος
 ἐνεργεῖ <ὁ> ἄνθρωπος. ἄλλὰ τὸ μὲν πλεῖον πολυάικος πο-
 λέμοιο' φησὶν Ἀχιλλεύς (Α 165) 'χεῖρες ἐμαὶ διέπουσιν',
 οὐκ ἀποστερῶν ἑαυτὸν τῶν πολεμικῶν ἔργων, ὅτι ταῖς
 χερσὶν ἐπέγραψε τὴν αἰτίαν, ἀλλὰ δηλῶν ὅτι ταῖς μὲν χερσὶ
 10 κατειργάζετο τοὺς πολεμίους καὶ τῷ ξίφει, αὐτὸς μέντοι
 ἦν ὁ διεργαζόμενος. καὶ ὁ λέγων (Trag. adesp. 412 N.²)
 'δεινὸς κολαστὴς πέλεκυς ἀνχένος τεμεῖν' οὐ τὸ δ κολάζει
 εἴρηκεν, ἀλλ' ᾧ κολάζουσιν. οὕτως οὖν ὁ <τὴν λύπην καὶ>
 τὴν ἐπιθυμίαν ἐπιζητῶν, πότερον τοῦ σώματός ἐστιν ἢ
 15 τῆς ψυχῆς, οὐκ ἀγνοεῖ ὅτι τὸ λυπούμενον καὶ ἐπιθυμοῦν
 ἄνθρωπός ἐστι, πότερον <δὲ> τῇ ψυχῇ προσχρώμενος ἢ
 τῷ σώματι καὶ <κατὰ τὴν ψυχὴν ἢ> κατὰ τὸ σῶμα τοῦτο
 πάσχει, διηπόρηκεν. ὥστε τὰς προφάσεις ἐάσαντες ἀφώ-
 μεθα τοῦ λόγου καὶ κατὰ τὴν ζήτησιν ἤδη <τραπώμεθα>.
 20 9. Ὅσοι τοίνυν τὴν ψυχὴν οὐκ ἀφθαρτον οὐδ' ἀθάνα-
 τον μόνον, ἀλλὰ καὶ ἀπαθῆ πειρῶνται διαφυλάττειν, ῥώ-
 μην τινὰ τὴν ἀπάθειαν τῇ ἀφθαρσίᾳ προβαλλόμενοι, καὶ
 τὸ πάσχον ἀμωσγέπως ἤδη φθορᾶς ἀναδέχεσθαι πείραν
 οἰόμενοι, τὰ δὲ πάθη πάντα καὶ τὰς ἀσθενείας ὥσπερ ἐκ
 25 ῥίζης τῆς σαρκὸς ἀναβλαστάνειν ἐπὶ τὸν ἄνθρωπον, τῶν